

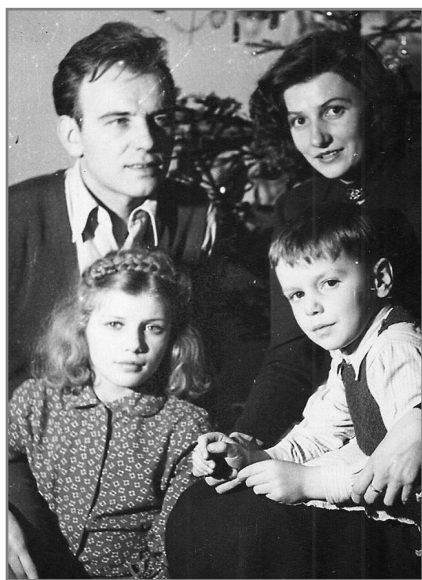
1. HS KROMĚŘÍŽ [1962–1969]

Narodil jsem se 11. února 1950 v Uničově, ale hned za půl roku jsme se přestěhovali, protože tátu převedli do Kroměříže. Proto se považuji za velkého kroměřížského patriota, dodnes tam mám maminku a sestru Majku. Dokonce jsem vloni od paní starostky Daniely Hebnarové dostal stříbrnou medaili za propagaci Kroměříže v oblasti sportu. Považuji se za Kroměřížáka, přestože jsem se narodil v Uničově. Kromě toho samozřejmě miluji město Olomouc, kde žiji už od roku 1977, ale v Kroměříži jsem prožil celé dětství až do devatenácti let, kdy jsem odešel do Sparty. Tatínek byl vojákem z povolání a později vystřídal i jiná zaměstnání. Maminka byla prodavačkou a později se stala velice známou vedoucí samoobsluhy, kde na ni dodnes vzpomínají. Maminka má dnes osmaosmdesát roků a já za ní jezdím jednou týdně. Bydlí u sestry Majky, která se o ni velmi pečlivě stará.

Se sestrou jsme oba vystudovali střední veterinární školu. Jenže já jsem tu školu dělal jen proto, že jsem potřeboval maturitu, a v Kroměříži byl jenom gympl a právě zmiňovaná veterina. Gympl bych neudělal, protože tam byla matematika a fyzika a na veterině už od druhého ročníku tyto předměty nebyly. Věděl jsem, že když tu maturitu udělám, půjdu studovat fakultu tělesné výchovy a sportu v Praze.

Měl jste už jako dítě vztah ke zvířatům?

Obrovský! Maminka s tátou měli odjakživa doma dvě tři kočky, dva psy a tak dál. Zvířata milovali, i když jsme bydleli v činžáku.

S rodiči a sestrou Majkou

Jaké jste byl dítě?

Dítě jsem byl hodně vztekavé. Teď mi to připomíná můj vnuk Tomášek, který když něco nevyhraje, začne se okamžitě vztekat. Já jsem se několikrát na protest vyválel v kaluži. Táta byl ale tvrděj, takže mě vždycky usměrnil.

Ve škole jsem nebyl nijak šikovný, jedničky jsem nosil akorát ze zpěvu, což mi zůstalo dodnes, a potom ještě z tělesné výchovy. Ještě mě bavil zeměpis a dějepis. V předmětech, jako byla čeština

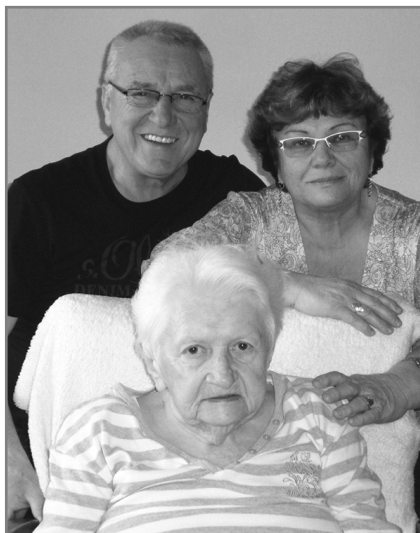

S rodiči

a matematika, jsem se ale trápil. Proto jsem se taky rozhodl ne pro gymnázium, ale pro veterinu, protože jako odborná škola má tyto předměty jen v prvním ročníku. Čeština tam samozřejmě je, z té se i maturuje, ale jen literatura, což mě bavilo.

Měl jste i jiné koníčky, nebo pro vás existoval pouze sport?

Jenom sport. My jsme bydleli v Kolářově ulici u kostelíčku a tam

S maminkou a sestrou Majkou

všechny děti ze sídliště hrávaly fotbal na silnici. Aut tehdy bylo málo, snad jich projelo tak maximálně pět. Na silnici se daly kostky a hrálo se. U kostelíčku se hrál bandy hokej nebo se házelo koulí nebo diskem. Lední hokej jsem se neměl kde naučit, protože v Kroměříži zimní stadion nebyl. V zimě se tam hrával hokej pouze tak, že se někam nastříkala voda a nechala se zmrznout. Ovšem pozor, když jsem později na fakultě dělal u pana Bukače zkoušku z hokeje, tak jsem ji udělal na dvojku! Pochválil mě, že sice bruslení nemám nic moc, ale jinak že rukama hraju výborně a dávám do toho super myšlenky.

V kolika letech jste začal s fotbalem?

V roce dvaasedesát, tedy ve dvanácti. V té době už jsem měl v Kroměříži za sebou velké úspěchy v atletice. Dodnes říkají, že držím rekord ze šedesátého druhého roku, teď už jen nevím, jestli to bylo v běhu na padesát nebo na šedesát metrů. Byl jsem tedy především atlet. V roce 1964 jsem na mistrovství Československa v Berouně skončil na druhém místě ve skoku o tyči. V šedesátém šestém jsem byl ve svých šestnácti letech druhý v Československu v osmiboji, což byl obrovský úspěch! Tehdejší osmiboj, to je vlastně dnešní desetiboj.

Táta byl voják, přísný voják, chtěl, abych hrál fotbal. Maminka byla zase pro atletiku. Kolem čtrnácti let jsem začal pořádně hrát fotbal, ale současně jsem stále dělal atletiku. V sedmašedesátém roce jsem s atletikou skončil a začal jsem se věnovat pouze fotbalu. O rok později, v roce 1968, jsem už jako kapitán dorostenců

1.
HS KROMĚŘÍŽ [1962-1969]

V Kroměříži v roce 1962 [dole první zprava]

v Kroměříži zažil historický postup do první ligy dorostu. Chvilí jsem tam ještě hrál, ale krátce nato mě přeřadili do A týmu k mužům. Za ně jsem odehrál asi šest zápasů, protože to už byl říjen 1969, nastoupil jsem do Prahy na vysokou školu a současně odešel do Sparty.

Vzal si mě tam tehdy Milan Navara, tehdejší trenér Sparty, který byl i proděkanem na fakultě tělesné výchovy a sportu, kde jsem studoval. Už v Kroměříži mě sledoval a přímo do Sparty mě koupil pan Vrána, manžel Aleny Ladové, což byla dcera malíře Josefa Lady.

Po utkání o postup do dorostenecké ligy v roce 1968 [nahore druhý zprava]

Jaký post jste hrával?

V Kroměříži jednoznačně útočníka. Od začátku. Dnes, když přijedu do Kroměříže, třeba když jsem měl oslavu svých šedesátin, rád dávám k lepšímu takovou řeč. Totiž já jsem z tehdejšího mužstva jediný, kdo se dostal do Sparty. Ostatní zůstali v Kroměříži a fotbalově se až tak daleko nedostali. Vždycky se postavím, lidí je tam jak sviňa, a řeknu: „Přátelé, jsem velmi šťastný, že jsem se s vámi zase setkal, mám vás všechny rád, strašně si vážím Kroměříže, kterou miluju, jsem kroměřížský patriot a myslím si, že v tom šedesátém devátém, když jsem šel do Sparty, jsem měl obrovské štěstí, protože si nemyslím, že bych byl nejlepší fotbalista, to v žádném případě. Tady byli daleko lepší fotbalisti, kteří se tam nedostali,

protože měli smůlu. Myslím si, že jsem tady byl až tak šestým fotbalistou.“ A vtom se ozve zezadu Tibor Budko, který hrával stopera: „Jdi do prdele, tys byl až dvanácté!“ (*směje se*) Mně se to líbí. Byl jsem dvanáctým fotbalistou, ale přesto jsem šel do Sparty! Dnes už si mě váží, i díky mé trenérské kariéře, ale tehdy mě brali tak, že jsem měl štěstí v tom, že jsem šel studovat. Oni se takto do ligy dostat nemohli.

Na samotném začátku byl někdo, kdo vás k fotbalu přivedl, nebo jste si cestu k němu našel sám?

Sám. Jen proto, že mě to bavilo. A potom táta, který chtěl, abych hrál fotbal. Hanácká Slavia Kroměříž měla nějakou tradici. Vyba-vuje se mi krásná vzpomínka z doby, kdy jsem dělal veterinární školu. Ředitel mi dal často příkaz (*napodobuje jeho drsný, takřka generálsky znějící hlas*): „Uličný, odpoledne na hřišti u nás!“ Já mu říkám, že mám trénink. „Ne! Tady budeš! Hrajeme učitelský sbor proti 2. A.“ Pozor, já jsem musel hrát se všema kantorama, přihrát jim, třeba řediteli, a on dal gól do prázdné branky. „Tak ty tu maturitu uděláš!“ Řval na mě. Když jsem maturoval, už jsem věděl, že půjdu do Prahy na fakultu a do Sparty. Učitelé to taky věděli. Ptali se mě, kolik má kráva za rok telat. Samozřejmě že kráva má jenom jedno. Jenže já jim řekl, že deset! Takže mě vyhodili z předmětu, který se jmenoval hygiena chovu hospodářských zvířat. Zpanika-řil jsem, až se mi sevřelo hrdlo. Naštěstí profesori, kteří mě znali, přesvědčovali předsedu maturitní komise: „Petr Uličný se tím živit nebude. Jde do Prahy na fakultu a do Sparty.“ Nakonec jsem tedy

maturitu udělal, což byl jeden z nejkrásnějších okamžiků. Krátce předtím jeden z kantorů, češtinář Karel Vystrčil, kterého mám dodnes rád, vyšel na dvůr a hecoval mě: „Peťo! Teď hraješ v Chile! Mistrovství světa! Soustřed se! Hraješ prodloužení!“ (*směje se*) Dali mi tři otázky a předseda prohlásil: „S tím Uličným si udělejte, co chcete.“ To bylo dobrý.

Vy jste ale na škole musel i operovat, je to tak?

Operovali jsme koně, Achillovu šlachu. Operovala se taky kráva, říkalo se tomu trokanování. Ovšem v tom byli dobří mí spolužáci z okolních vesnic, já jsem jen přihlížel. Neuměl jsem to. „Uličný, běžte pro krávu,“ zavolali na mě. Jenže než jsem ji chytil za ry-pák, trvalo mi to tak dlouho, až museli volat: „Běžte pro toho Ulič-nýho.“

Jak se vám podařilo dostat se z Kroměříže rovnou do Sparty? A byl za tím pan Navara?

Bylo to na základě dopisu, který na Spartu napsalo pár přátel mého táty, na jejichž jména už si nevzpomínám. Napsali, že v Kroměříži je talentovaný dorostenec, a oni se na mě přijeli podívat. Otec byl tvrděj a začal na mě řvát: „Začni žonglovat! Ukaž jim, že to umíš!“ Ten by mi dal po tlamě i v devatenácti. Tak se to tehdy upeklo, potom jsme s tátou jeli na Spartu, kde si mě vyzkoušeli znovu, to už bylo v létě 1969, hned po maturitě. V té době jsem ovládal téměř všechny sporty, včetně boxu. Když mi bylo kolem dvanácti, trénoval jsem v Dukle Kroměříž, kde tehdy byli boxeři,

kteří později tvořili Duklu Olomouc, například Lexa Bögi. Pro mě byl ale na prvním místě fotbal a atletika. Atletické hřiště jsem měl hned naproti baráku. Bylo tam hřiště, kde se dělaly tzv. atletické středy. Později jsem to všechno využil ve Spartě, kde byl Tonda Kramerius, slavný brankář, který měl asi sto kilo. Jednou na tréninku jsem uviděl atletické koule a říkám: „Tondo, že tě porazím v hodů koulí!“ Všichni se začali smát, ale já jsem ji chytil za prsty a nazdar. Takže i ve Spartě jsem atletiku mohl využít, ale nejen tam, hodila se mi i ve škole. V osmadvaceti na fakultě tělesné výchovy a sportu, kterou jsem studoval rekordních jedenáct roků, jsem dělal desetiboj. Udělal jsem si v něm první výkonnostní třídu tím, že jsem dosáhl víc než 6 000 bodů, a zaběhl jsem tam čtyřstovku za padesát jedna a půl, což je famózní čas. Taky jsem se tím celý život chlubil, i před hráči, kteří tomu nevěřili.

Ještě v Kroměříži jste ale stačil poznat svou manželku, je to tak?

Ano, to bylo rovněž v roce 1969. V lednu. V Kroměříži byla pedagogická škola, kterou moje nynější žena Alča studovala, a říkalo se, že tam jsou nejkrásnější holky. Okamžitě jsem se do ní zamiloval. Jí se ale líbili jiní kluci. Jednou jsem na kroměřížském náměstí pořád chodil proti ní, abychom se střetli očima. A tak jsem šel, prošel jsem a nic. Šel jsem druhé kolečko a zas hovno. Tak jsem jí poklepal na rameno a říkám: „Poslouché, kocóre, chceš se mnó chodit?“ Ona se na mě podívala jako na blbce, ale začali jsme spolu chodit. Dva roky nato jsme se vzali a jsme spolu už čtyřicet pět roků.